

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił J. J. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat, 1 miesiąc i 7 dni stażu sumarycznego w tym 4 lata, 6 miesięcy i 16 dni miesiący stażu pracy w warunkach szczególnych (uwzględniono okres od 15 listopada 1977 r. do 31 marca 1982 r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uznano wnioskodawcy okresów od 11 lipca 1975 r. do 28 lutego 1977 r. i od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r., gdyż zdaniem organu rentowego wykonywanie pracy na różnych stanowiskach równocześnie (tj. dekoratora i fotografa) wyklucza możliwość spełnienia wymogu wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla danego stanowiska pracy.

W dniu 15 lutego 2015 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie J. J. od ww. decyzji. Odwołujący wskazał, że podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) wykonywał obowiązki pracownicze w warunkach szczególnych. J. J. zaznaczył, że o fakcie wykonywania prac w takich warunkach świadczy karta przyjęcia pracownika sporządzona 9 lipca 1975 r.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. J. urodził się (...), z wykształcenia jest fotografem.

J. J. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 27 lat 1 miesiąc i 7 dni ogólnego stażu pracy.

W dniu 15 września 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

(okoliczności bezsporne)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w wymiarze 4 lat 6 miesięcy i 16 dni.

(decyzja k.28-28 odwrót plik I akt ZUS)

W okresie od 11 lipca 1975 r. do 31 grudnia 2001 r. J. J. był zatrudniony w (...) „CENTRUM – (...).

W świadectwie pracy z dnia 31 grudnia 2001 r. pracodawca podał, że J. J. wykonywał obowiązki pracownicze na stanowiskach: dekoratora , kierownika sekcji oraz stylisty.

(świadectwo pracy k.9 plik II akt ZUS)

Zakład pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, podając, że J. J. pracował w szczególnych warunkach od 11 lipca 1975 r. do 28 lutego 1977 r. i od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia

1999 r., wykonując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace dekoratora – fotografa, przy obróbce materiałów światłoczułych, czarno – białych i barwnych, fotochemikaliów oraz ich garbowaniu.

(świadczenie k.11 plik III akt ZUS)

J. J. został zatrudniony ww. zakładzie pracy od dnia 9 lipca 1975 r. Wnioskodawcy powierzono obowiązki fotografa – dekoratora w D. SI.

(karta przyjęcia pracownika w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.15)

W okresie zatrudnienia pracodawca powierzał wnioskodawcy następujące obowiązki:

- od dnia 11 lipca 1975 r. dekoratora w D. (...) i (...) Handlowej w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od dnia 1 stycznia 1976 r. dekoratora w D. SI w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od dnia 1 października 1976 r. w D. (...) Sprzedaży w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od dnia 1 marca 1977 r. dekoratora w D. (...) Sprzedaży w wymiarze 1/2 etatu.
- od dnia 1 sierpnia 1980 r. dekoratora w Sekcji HD w wymiarze 1/2 etatu,
- od dnia 1 stycznia 1981 r. dekoratora w Sekcji Plastycznej w wymiarze 1/2 etatu,
- od dnia 1 lipca 1982 r. dekoratora w Sekcji UP w wymiarze 1/2 etatu.
- od dnia 1 stycznia 1983 r. dekoratora w Sekcji H. w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od dnia 11 lutego 1984 r. starszego dekoratora w Sekcji UP w pełnym wymiarze czasu pracy,
- od dnia 1 stycznia 1986 r. kierownika Sekcji Plastycznej w pełnym wymiarze czasu pracy i zgodnie z zakresem czynności wnioskodawca był odpowiedzialny m.in. za: opracowywanie kwartalnych planów prac dekoratorskich, czuwanie nad rytmiczną i dokładną realizacją prac dekoratorskich, kontrolowanie zleceń wystawionych poszczególnym dekoratorom i czuwanie pod względem plastycznym i technicznym nad ich terminowym wykonaniem, opracowywanie kwartalnych zapotrzebowań na materiały niezbędne do wykonywania prac plastyczno-dekoracyjnych,
- od dnia 1 października 1989 r. dekoratora w Sekcji Plastycznej w pełnym wymiarze czasu pracy,

(angaże w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.15)

Wnioskodawca wykonując obowiązki dekoratora był odpowiedzialny m.in. za wykonywanie ekspozycji w gablotach wystawienniczych, podestach, kącikach reklamowych z uwzględnieniem sezonowości, aktualnie prowadzonych akcji sprzedażowych. (zakres czynności dekoratora w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.15)

W dniu 27 grudnia 1982 roku wnioskodawca zwrócił się do pracodawcy z prośbą o zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dekoratora. (podanie – w aktach osobowych wnioskodawcy)

Wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

(karty wynagrodzeń w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.15)

Układ zbiorowy pracowników handlu obowiązujący w zakładzie pracy nie przewidywał zatrudnienia pracownika na stanowisku fotografa i z tej przyczyny zatrudniono wnioskodawcę na stanowisku fotografa – dekoratora. Wnioskodawca zajmował się wykonywaniem zdjęć (również na potrzeby wydawanych folderów reklamowych) , a

także ich wywoływaniem w ciemni. Był jedynym pracownikiem, który posiadał kompetencje w tym zakresie i tylko on wykonywał takie obowiązki.

Dekoratorzy decydowali o całości ekspozycji i o konieczności wykonania przez wnioskodawcę określonej fotografii (fotogramu) czy też fryzu. Dekoratorzy ustalali z wnioskodawcą formę danej ekspozycji.

(zeznania świadka W. U. min.00:04:32 – 00:15:58 oraz zeznania wnioskodawcy min.00:15:58 – 00:38:31 protokołu rozprawy z dnia 18 lipca 2015 r.)

Od 1986 r. do 1989 r. wnioskodawca pełnił funkcję kierownika sekcji plastycznej, ale w praktyce nie wiązało się to z dodatkowymi obowiązkami.

Wykonanie zdjęcia przez wnioskodawcę zajmowało kilka sekund, ale samo przygotowanie ekspozycji do zdjęcia zajmowało mu około pół godziny. Z uwagi na dużą ilość zajęć związanych z obróbką zdjęć oraz ich wywołaniem, wnioskodawca pracował w godzinach nadliczbowych.

(zeznania wnioskodawcy min.00:15:58 – 00:38:31 protokołu rozprawy z dnia 18 lipca 2015 r.)

Decyzją z dnia 23 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Za pracę w szczególnych warunkach Zakład uznał zatrudnienie w okresie od 15 listopada 1977 roku do 31 marca 1982 roku. Do pracy w szczególnych warunkach Zakład nie zaliczył zatrudnienia w (...). (decyzja – k.59 akt ZUS, II plik)

Wyrokiem z dnia 22 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 37/12 oddalił odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji, a Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 876/12 oddalił apelację. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. (wyroki – k.17, k.44, postanowienie k.90 akt VIII U 37/12)

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie XP 807/14 oddalił powództwo J. J. przeciwko (...) Centrum SA w W. o ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. (odpis wyroku – akta osobowe)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań ubezpieczonego oraz zeznań świadka.

Wskazać należy, że zarówno zeznający w sprawie świadek W. U. jak i J. J. byli zgodni co do kwestii, że podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy było wykonywanie zdjęć na potrzeby ekspozycji oraz ich wywoływanie, a określane w angażach i dokumentach (także przedstawionych przez wnioskodawcę w trakcie postępowania) stanowiska pracy takie jak dekorator czy też kierownik sekcji plastycznej wynikały z wewnętrznych uregulowań i w praktyce nie rzutowały na wykonywane przez niego czynności fotografa. Z powyższych zeznań wynika jednak, że istotną część obowiązków pracowniczych wnioskodawca wykonywał na ekspozycji, a naturalną kolejną rzeczą było wywołanie przez niego zdjęć. Nie sposób zatem stwierdzić, iż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach w zakresie w jakim wskazano, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace przy obróbce materiałów światłoczułych, czarno – białych i barwnych, fotochemikaliów oraz ich garbowaniu jest w pełni wiarygodne.

Podobnie nie sposób na podstawie kart wynagrodzeń w których wskazano, że wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, jednoznacznie wskazać by w takich warunkach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.883) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art.32 ust.2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone prace przy produkcji materiałów światłoczułych, fotochemikaliów oraz ich regeneracja (Dział IV dotyczący prac W (...) punkt 34).

Prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączane jest, stosownie do treści art.473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecznictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu

pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okresy pracy ubezpieczonego w (...) „CENTRUM – (...) od 11 lipca 1975 r. do 28 lutego 1977 r. i od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. (w tych okresach wnioskodawca pracował, bowiem w pełnym wymiarze czasu pracy) były okresami pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać należy, że dla oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach ma znaczenie rodzaj powierzanej mu pracy. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, że ubezpieczony w spornym okresie wykonywał prace polegające na wykonywaniu zdjęć, ich obróbce oraz wywołaniu. Z uwagi na charakter prac wnioskodawca istotną część obowiązków wykonywał na ekspozycji, a sprowadzała się ona nie tylko do wykonania zdjęcia, ale co istotne do podjęcia stosownych czynności przygotowawczych jak prace przy ekspozycji. Co również istotne wnioskodawca był jedyną osobą zatrudnioną w zakładzie pracy, która zajmowała się czynnościami związanymi z wykonywaniem zdjęć.

Nadto należy wskazać, iż Zakład pracy wnioskodawcy nie należał do przemysłu chemicznego, a na prace w tej branży ubezpieczony powołuje się wnosząc o przyznanie emerytury. Ubezpieczony pracował w (...), które podlegały Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Wnioskodawca nie wykonywał zatem jedynie obowiązków pracowniczych związanych z produkcją materiałów światłoczułych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tylko przy spełnieniu tych warunków możliwym byłoby zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych spornych okresów. Nie sposób uznać bowiem, że czas wykonywania obowiązków pracowniczych na ekspozycji był czasem gdy wnioskodawca był narażony na działalność szkodliwych dla zdrowia czynników.

Dodatkowo należy wskazać, iż dokumentacja osobowa wskazuje na zajmowanie przez ubezpieczonego stanowiska fotografa-dekoratora. Nie można zgodzić się z wnioskodawcą, że nie wykonywał pracy dekoratora. Z dokumentacji pracowniczej jednoznacznie wynika, iż takie obowiązki były wnioskodawcy powierzane. W aktach osobowych nie ma żadnych informacji, aby wnioskodawca zwracał się do pracodawcy o sprostowanie nazwy stanowiska. Trudno również przyjąć, iż dokumentacja była świadomie przez pracodawcę prowadzona wadliwie, czy też fałszowana.

Nadto z zeznań świadka wynika, iż ubezpieczony poza pracą polegającą na wywoływaniu zdjęć, wykonywał je również, przygotowywał ekspozycję. Zatem obróbka materiałów światłoczułych nie była wykonywana przez ubezpieczonego stale.

Reasumując z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków do przyznania prawa do emerytury określonych w art.184 ust.1 ww. ustawy. Wprawdzie ubezpieczony skończył 60 lat,

nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, wykazał staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku ponad 25 lat, jednak nie wykazał, że do 1 stycznia 1999 roku pracował co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania. Sąd zasądził od J. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił na podstawie §9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

3.08.2016 r.